

Какъ козарчето станало поетъ.

(Приказка).

Това момче било германско селянче. И германскитѣ селянчета, като нашитѣ, пасатъ овци, кози и оратъ. Това селянче се казвало Иоханъ. То било козарче. Когато една вечеръ докарало козитѣ отъ планината, то казало на баща си:

— Тате, всѣки день една коза слиза отъ върха на планината и цѣлъ день пасе съ моитѣ кози, а при вечеръ си отива пакъ.

— Кждѣ отива? — попиталъ баща му.

— Не знамъ. Азъ я виждамъ, кога дохожда, но не я виждамъ, кога си отива.

Баща му смукналъ отъ лулата и се замислилъ. Сетнѣ рекълъ:

— Ако нѣкога я видишъ, кога си отива, Иохане, грѣгни слѣдъ нея. Това може да ти донесе щастие.

На другия день Иоханъ пакъ изкаралъ козитѣ въ планината и пакъ видѣлъ бѣлата коза да слазя отъ планината да го срѣщне. Прѣзъ цѣлия день тя се въртѣла близо край него и често го поглеждала.

Вечеръта, когато дошло врѣме да си отива, той чулъ една коза да вика: „баа-баа“ и като се озър-